

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

26. února 2013*

„Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Evropský zatýkací rozkaz — Postupy předávání mezi členskými státy — Rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně — Výkon trestu uloženého v nepřítomnosti — Možnost přezkumu rozsudku“

Ve věci C-399/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunal Constitucional (Španělsko) ze dne 9. června 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 28. července 2011, v řízení

Stefano Melloni

proti

Ministerio Fiscal,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, K. Lenaerts, místopředseda, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas a E. Jarašiūnas, předsedové senátů, E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, M. Safjan (zpravodaj) a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. července 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za S. Melloniho L. Casaubónem Carlesem, abogado,
- za Ministerio Fiscal J. M. Caballero Sánchez-Izquierdem,
- za španělskou vládu S. Centeno Huerta, jako zmocněnkyní,
- za belgickou vládu C. Pochet a T. Maternem, jako zmocněnci,
- za německou vládu J. Kemper a T. Henzem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: španělština.

- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Palatiellem, avvocato dello Stato,
- za nizozemskou vládu J. Langerem a C. Wissels, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,
- za polskou vládu M. Szpunarem, jako zmocněncem,
- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, jako zmocněncem,
- za vládu Spojeného království H. Walker, jako zmocněnkyní,
- za Radu Evropské unie P. Plaza García a T. Blanchet, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi I. Martínez del Peral, jakož i H. Krämerem a W. Bogensbergerem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 2. října 2012,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu a případně platnosti čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. L 81, s. 24, dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“). Soudní dvůr je rovněž vyzván, aby případně přezkoumal otázku, zda členský stát může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu na základě článku 53 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) z důvodu vycházejícího z porušení základních práv dotyčné osoby, jež zaručuje vnitrostátní ústava.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi S. Mellonim a Ministerio Fiscal ve věci výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na S. Melloniho italskými orgány za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého v nepřítomnosti.

Právní rámec

Listina

- 3 Článek 47 druhý pododstavec Listiny stanoví:

„Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.“

- 4 Článek 48 odst. 2 Listiny zní:

„Každému obviněnému je zaručeno respektování práv na obhajobu.“

5 Článek 52 odst. 3 Listiny stanoví:

„Pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod [podepsanou v Říme dne 4. listopadu 1950, dále jen ‚EÚLP‘], jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim příkládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu.“

6 Článek 53 Listiny, nadepsaný „Úroveň ochrany“, uvádí:

„Žádné ustanovení této listiny nesmí být vykládáno jako omezení nebo narušení lidských práv a základních svobod, které v oblasti své působnosti uznávají právo Unie, mezinárodní právo a mezinárodní smlouvy, jejichž stranou je [Evropská] unie nebo všechny členské státy, včetně [EÚLP], a ústavy členských států.“

Rámcová rozhodnutí 2002/584 a 2009/299

7 Článek 1 odst. 2 a 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví:

„2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

8 Článek 5 uvedeného rámcového rozhodnutí ve svém původním znění zněl takto:

„Výkon evropského zatýkácího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

- 1) byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vyneseným v nepřítomnosti, a nebyla-li dotyčná osoba předvolána osobně nebo jinak informována o dnu a místě jednání, které vedlo k rozhodnutí vynesenému v nepřítomnosti, může být předání podmíněno tím, že vystavující justiční orgán poskytne přiměřenou záruku, že osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, bude mít možnost požádat ve vystavujícím členském státě o obnovu řízení a být přítomna soudnímu jednání;

[...]“

9 Rámcové rozhodnutí 2009/299 upřesňuje důvody pro odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu v případě, že se dotyčná osoba nezúčastnila jednání soudu. Body 1 až 4 a 10 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí uvádí:

„(1) Právo obviněné osoby osobně se účastnit soudního jednání je obsaženo v právu na spravedlivý proces stanoveném v článku 6 [EÚLP], jak jej vykládá Evropský soud pro lidská práva. Tento soud rovněž prohlásil, že právo obviněné osoby osobně se účastnit soudního jednání není absolutní a že obviněná osoba se za určitých podmínek může uvedeného práva ze své vlastní svobodné vůle, výslovně či mlčky, avšak jednoznačně, vzdát.

(2) Různá rámcová rozhodnutí provádějící zásadu vzájemného uznávání pravomocných soudních rozhodnutí neřeší konzistentně otázku rozhodnutí, které bylo vydáno v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně. Tato různorodost by mohla komplikovat činnost právníků a narušit justiční spolupráci.

- (3) [...] Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV [...] umožňuje vykonávajícímu orgánu požadovat od vystavujícího orgánu poskytnutí přiměřené záruky, že osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, bude mít možnost požádat ve vystavujícím členském státě o obnovu řízení a být přítomna vynesení rozsudku. Přiměřenost takové záruky je záležitostí, o níž rozhoduje vykonávající orgán, a je tedy obtížné přesně stanovit, kdy lze výkon odmítnout.
- (4) Proto je nezbytné stanovit jasné a společné důvody pro neuznání rozhodnutí, která byla vydána v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně. Toto rámcové rozhodnutí má za cíl zpřesnit vymezení těchto společných důvodů, což by mělo umožnit vykonávajícímu orgánu vykonat rozsudek či rozhodnutí i přes neúčast dotýčné osoby na jednání soudu při plném dodržení práva dané osoby na obhajobu. Toto rámcové rozhodnutí neupravuje formy a způsoby, včetně procesních požadavků, kterými má být dosaženo výsledků uvedených v tomto rámcovém rozhodnutí, jež jsou záležitostmi vnitrostátního práva členských států.

[...]

- (10) Uznání a výkon rozhodnutí vydaného v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně, by neměly být odmítnuty, pokud dotýčná osoba, která věděla o plánovaném jednání soudu, byla na jednání soudu obhajována právním zástupcem, jehož k tomu zmocnila, pokud se jedná o skutečnou a praktickou právní pomoc. V této souvislosti by nemělo být důležité, zda si svého právního zástupce zvolila a odměňovala dotýčná osoba, nebo zda byl tento právní zástupce ustanoven a odměňován státem; má se za to, že dotýčná osoba si vědomě zvolila zastupování právním zástupcem namísto osobní přítomnosti na jednání soudu. [...]"

10 Článek 1 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2009/299 stanoví:

„1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je posílit procesní práva osob v trestním řízení, usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech a zejména zlepšit vzájemné uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy.

2. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy [o EU, ve znění před Lisabonskou smlouvou], včetně práva osob, proti nimž je vedeno trestní řízení, na obhajobu, a veškeré související povinnosti justičních orgánů zůstávají nedotčeny.“

11 Rámcové rozhodnutí 2009/299 v článku 2 zrušilo čl. 5 bod 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 a do posledně uvedeného rámcového rozhodnutí vložilo článek 4a, jenž se týká rozhodnutí vydaných v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně, a zní takto:

„1. Vykonávající soudní orgán může rovněž odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí, že osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vydávajícího členského státu:

a) byla včas

- i) osobně předvolána, a tudíž informována o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla,

a

- ii) informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní,
nebo
- b) věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována
nebo
- c) poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí a byla výslovně informována o právu na obnovení řízení nebo odvolání, jehož má právo se účastnit, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí:
  - i) výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne,
nebo
  - ii) nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě
nebo
- d) neobdržela osobně toto rozhodnutí, avšak:
  - i) toto rozhodnutí jí bude osobně doručeno neprodleně po jejím předání a bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí,
a
  - ii) bude informována o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný evropský zatýkácí rozkaz.

[...]“

12 Článek 8 odst. 1 až 3 rámcového rozhodnutí 2009/299 stanoví:

„1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím do 28. března 2011.

2. Toto rámcové rozhodnutí se použije ode dne uvedeného v odstavci 1 na uznávání a výkon rozhodnutí vydaných v soudním jednání, jehož se dotýčná osoba nezúčastnila osobně.

3. Pokud některý členský stát při přijímání tohoto rámcového rozhodnutí prohlásí, že má vážné důvody se domnívat, že nebude schopen ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí ke dni uvedenému v odstavci 1 dodržet, použije se toto rámcové rozhodnutí nejpozději ode dne 1. ledna 2014 na uznávání a výkon rozhodnutí vydaných příslušnými orgány tohoto členského státu v soudním jednání, jehož se dotýčná osoba nezúčastnila osobně. [...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 Usnesením ze dne 1. října 1996 první oddělení trestního senátu Audiencia Nacional (Španělsko) rozhodlo o vydání S. Melloniho do Itálie, aby zde byl souzen za skutky uvedené v zatýkacích rozkazech vydaných Tribunale di Ferrara (Itálie), a to v zatýkacím rozkaze č. 554/1993 ze dne 13. května 1993 a zatýkacím rozkaze č. 444/1993 ze dne 15. června 1993. Poté, co byl S. Melloni na kauci ve výši 5 000 000 ESP, kterou zaplatil dne 30. dubna 1996, propuštěn na svobodu, uprchl, takže nemohl být předán italským orgánům.
- 14 V rozhodnutí ze dne 27. března 1997 Tribunale di Ferrara konstatoval, že se S. Melloni nedostavil na jednání, a rozhodl, že oznámení budou napříště doručována advokátům, kteří mají důvěru S. Melloniho a které si již S. Melloni zvolil. Rozsudkem Tribunale di Ferrara ze dne 21. června 2000, který byl následně potvrzen rozsudkem Corte d'appello di Bologna (Itálie) ze dne 14. března 2003, byl S. Mellonimu v nepřítomnosti uložen trest odnětí svobody na deset let za podvodný úpadek. Rozhodnutím ze dne 7. června 2004 pátý trestní senát Corte suprema di cassazione (Itálie) zamítl kasační opravný prostředek podaný advokáty S. Melloniho. Dne 8. června 2004 nejvyšší státní zástupce u Corte d'appello di Bologna vydal evropský zatýkací rozkaz č. 271/2004 za účelem výkonu odsuzujícího rozhodnutí vyneseného Tribunale di Ferrara.
- 15 Po zatčení S. Melloniho španělskou policií dne 1. srpna 2008 se Juzgado Central de Instrucción č. 6 (Španělsko) usnesením ze dne 2. srpna 2008 rozhodl předložit prvnímu oddělení trestního senátu Audiencia Nacional uvedený evropský zatýkací rozkaz.
- 16 Stefano Melloni vyjádřil nesouhlas se svým předáním italským orgánům, když zaprvé uvedl, že si v odvolacím řízení zvolil jiného advokáta než dva advokáty, kteří jej zastupovali, a odvolal zmocnění poskytnuté těmto dvěma advokátům, a že bez ohledu na toto odvolání tyto orgány i nadále zasílaly oznámení těmto dvěma advokátům. Stefano Melloni zadruhé tvrdil, že italské procesní právo nestanoví možnost podat opravný prostředek proti odsuzujícím rozhodnutím vyneseným v nepřítomnosti, a že výkon evropského zatýkacího rozkazu musí být tedy případně podmíněn tím, že Italská republika zaručí možnost podat opravný prostředek proti rozsudku, jímž mu byl uložen trest.
- 17 Usnesením ze dne 12. září 2008 rozhodlo první oddělení trestního senátu Audiencia Nacional, že S. Melloni bude předán italským orgánům za účelem výkonu trestu, který mu Tribunale di Ferrara uložil za trestný čin podvodného úpadku, přičemž mělo za to, že není prokázáno, že advokáti, které si S. Melloni zvolil, jej již od roku 2001 nezastupovali, a že právo na obhajobu bylo respektováno, jelikož S. Melloni předem věděl o konání soudního jednání, dobrovolně se jej nezúčastnil a zvolil si dva advokáty, kteří jej měli zastupovat a obhajovat a kteří se v tomto postavení zúčastnili řízení v prvním stupni, odvolacího řízení a řízení o kasačním opravném prostředku, a tím byly vyčerpány opravné prostředky.
- 18 Stefano Melloni podal proti uvedenému usnesení „recurso de amparo“ (ústavní stížnost) k Tribunal Constitucional. Na podporu své stížnosti se dovolával nepřímého porušení absolutních požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 24 odst. 2 španělské ústavy. Podle jeho názoru byla totiž porušena podstata spravedlivého procesu způsobem poškozujícím lidskou důstojnost, a to na základě souhlasu s vydáním do států, v nichž je v případě zvláště závažného trestného činu možné platně vynést odsuzující rozhodnutí v nepřítomnosti, aniž je předání odsouzené osoby podmíněno tím, že tato osoba může tato odsuzující rozhodnutí napadnout za účelem ochrany práva na obhajobu.
- 19 V usnesení ze dne 18. září 2008 první oddělení Tribunal Constitucional shledalo „recurso de amparo“ přípustnou a rozhodlo o odkladu vykonatelnosti usnesení ze dne 12. září 2008 a v usnesení ze dne 1. března 2011 plénum Tribunal Constitucional souhlasilo s tím, že tuto stížnost přezkoumá samo.

- 20 Předkládající soud připouští, že ve svém rozsudku 91/2000 ze dne 30. března 2000 uznal, že závazný obsah základních práv je omezenější, pokud jsou posuzována *ad extra*, přičemž pouze nejzákladnější a nejelementárnější požadavky mohou být spjaty s článkem 24 španělské ústavy a mohou vést ke zjištění nepřímé protiústavnosti. Rozhodnutí španělských soudů o souhlasu s vydáním do států, v nichž je v případě zvláště závažného trestného činu možné platně vynést odsuzující rozhodnutí v nepřítomnosti, aniž je předání odsouzené osoby podmíněno tím, že tato osoba může tato odsuzující rozhodnutí napadnout za účelem ochrany práva na obhajobu, nicméně podle předkládajícího soudu tím, že porušuje podstatu spravedlivého procesu způsobem poškozujícím lidskou důstojnost, představuje „nepřímé“ porušení požadavků práva na spravedlivý proces.
- 21 Uvedený soud připomíná, že se tato vnitrostátní judikatura použije rovněž v rámci postupu předávání zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584, a to ze dvou důvodů. První důvod se týká toho, že podmínka stanovená pro předání odsouzené osoby je inherentní podstatě ústavního práva na spravedlivý proces. Druhý důvod vychází z okolnosti, že čl. 5 bod 1 tohoto rámcového rozhodnutí v tehdy platném znění stanovil možnost, aby výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu uloženého v nepřítomnosti podléhal „podle práva vykonávajícího členského státu“ mimo jiné podmínce, že „vystavující justiční orgán poskytne přiměřenou záruku, že osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, bude mít možnost požádat o obnovu řízení, která ve vystavujícím členském státě zaručí její právo na obhajobu a právo být přítomna soudnímu jednání“ (rozsudek Tribunal Constitucional 177/2006 ze dne 5. června 2006).
- 22 Předkládající soud konečně připomíná, že ve svém rozsudku 199/2009 ze dne 28. září 2009 vyhověl „recurso de amparo“ proti usnesení o předání dotyčné osoby do Rumunska na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody na čtyři léta, jenž byl uložen v nepřítomnosti, aniž zmínil požadavek, že předmětný trest může být přezkoumán. V uvedeném rozsudku byla za tímto účelem odmítnuta argumentace Audiencia Nacional, že trest nebyl ve skutečnosti uložen v nepřítomnosti, jelikož stěžovatel zmocnil advokáta, který se jednání zúčastnil jako jeho osobní obhájce.
- 23 Problém podle Tribunal Constitucional vyvolává skutečnost, že rámcové rozhodnutí 2009/299 zrušilo čl. 5 bod 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 a vložilo do posledně uvedeného rámcového rozhodnutí článek 4a. Tento článek 4a však brání „odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, v případě, že dotyčná osoba, „věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována“. Ve věci, která je základem tohoto řízení o kontrole ústavnosti před předkládajícím soudem, je podle posledně uvedeného prokázáno, že S. Melloni zmocnil dva advokáty, kterým důvěřoval a kterým Tribunale di Ferrara oznámil budoucí konání soudního jednání, takže stěžovatel o jednání věděl. Podle téhož soudu je rovněž prokázáno, že S. Melloni byl těmito dvěma advokáty skutečně obhajován v následném řízení v prvním stupni a poté i v odvolacím řízení a řízení o kasačním opravném prostředku.
- 24 Pro Tribunal Constitucional tedy vyvstává otázka, zda rámcové rozhodnutí 2002/584 brání španělským soudům podmínit předání S. Melloniho možností, že předmětné odsuzující rozhodnutí může být přezkoumáno.
- 25 V tomto ohledu předkládající soud odmítá argument Ministerio Fiscal, že není nutné podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, protože rámcové rozhodnutí 2009/299 je na spor v původním řízení nepoužitelné *ratione temporis*. Předmětem sporu v původním řízení totiž podle Ministerio Fiscal není určit, zda usnesení ze dne 12. září 2008 bylo v rozporu s tímto rámcovým rozhodnutím, ale zda nepřímo porušilo právo na spravedlivý proces chráněné článkem 24 odst. 2 španělské ústavy. Totéž rámcové rozhodnutí musí být zohledněno při určení obsahu tohoto práva, které vyvolává účinky *ad*

extra, neboť představuje unijní právo použitelné v okamžiku posuzování ústavnosti uvedeného usnesení. Takové zohlednění vyplývá i ze zásady výkladu vnitrostátního práva v souladu s rámcovými rozhodnutími (viz rozsudek ze dne 16. června 2005, Pupino, C-105/03, Sb. rozh. s. I-5285, bod 43).

26 S ohledem na tyto úvahy se Tribunal Constitucional rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je třeba čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, v platném znění vyplývajícím z rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV, vykládat v tom smyslu, že v případech uvedených v tomto ustanovení brání vnitrostátním justičním orgánům podmínit výkon evropského zatýkacího rozkazu tím, že dotčené odsuzující rozhodnutí může být za účelem zajištění práva dotyčné osoby na obhajobu přezkoumáno?
- 2) Je v případě kladné odpovědi na první otázku čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV slučitelný s požadavky, které vyplývají z práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces podle článku 47 Listiny [...], jakož i s právem na obhajobu, které zaručuje čl. 48 odst. 2 uvedené Listiny?
- 3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku, umožňuje článek 53 Listiny, vykládaný systematicky ve spojení s právy přiznanými v člancích 47 a 48 Listiny, členskému státu podmínit předání osoby odsouzené v nepřítomnosti tím, že odsuzující rozhodnutí může být v dožadujícím státě přezkoumáno, a přiznat tak těmto právům vyšší úroveň ochrany, než jaká vyplývá z práva Evropské unie, za účelem vyloučení výkladu omezujícího nebo narušujícího základní právo uznané ústavou tohoto členského státu?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 27 Někteří zúčastnění, kteří předložili vyjádření k Soudnímu dvoru, tvrdí, že projednávanou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je třeba považovat za nepřipustnou z důvodu, že článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 je na postup předání stěžovatele v původním řízení nepoužitelný *ratione temporis*. Tito zúčastnění uvádí, že datum 12. září 2008, které je datem přijetí usnesení, kterým Audiencia Nacional rozhodl o předání stěžovatele v původním řízení italským orgánům, předchází datu uplynutí lhůty k provedení rámcového rozhodnutí 2009/299, jež bylo v čl. 8 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoveno na 28. března 2011. Rovněž uvádí, že kromě toho a každopádně Italská republika využila možnosti uvedené v tomtéž čl. 8 odst. 3, tj. v ustanovení, které umožňuje odložit použití rámcového rozhodnutí 2009/299 na uznávání a výkon rozhodnutí vydaných příslušnými italskými orgány v soudním jednání, jehož se dotyčná osoba nezúčastnila osobně, až na 1. leden 2014. Podmínky předání S. Melloniho španělskými orgány italským orgánům jsou tedy i nadále upraveny v čl. 5 bodě 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 28 V tomto ohledu je třeba úvodem připomenout, že v rámci řízení zavedeného článkem 267 SFEU je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak i relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Jestliže se tedy položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (viz zejména rozsudek ze dne 8. září 2011, Paint Graphos a další, C-78/08 až C-80/08, Sb. rozh. s. I-7611, bod 30 a citovaná judikatura).

- 29 Domněnka relevance, která se váže k předběžným otázkám položeným vnitrostátními soudy, může být vyvrácena jen výjimečně, pokud je zjevné, že žádaný výklad ustanovení unijního práva, jichž se otázky týkají, nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými a právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (v tomto smyslu viz zejména výše uvedený rozsudek *Paint Graphos* a další, bod 31 a citovaná judikatura).
- 30 V projednávané věci není zjevné, že by výklad článku 4a rámcového rozhodnutí 2002/584, jenž požaduje předkládající soud, neměl žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo že by se týkal hypotetického problému.
- 31 Pokud jde o použitelnost *ratione temporis* článku 4a uvedeného rámcového rozhodnutí, je třeba zaprvé uvést, že samotné znění čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2009/299 uvádí, že od 28. března 2011 se toto rámcového rozhodnutí „použije [...] na uznávání a výkon rozhodnutí vydaných v soudním jednání, jehož se dotýčná osoba nezúčastnila osobně“, aniž je rozlišováno, zda byla uvedená rozhodnutí vydána před nebo po tomto datu.
- 32 Doslovný výklad je potvrzen skutečností, že vzhledem k tomu, že ustanovení článku 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 je třeba považovat za procesní pravidla (obdobně viz rozsudky ze dne 1. července 2004, *Tsapalos a Diamantakis*, C-361/02 a C-362/02, Sb. rozh. s. I-6405, bod 20, a ze dne 12. srpna 2008, *Santesteban Goicoechea*, C-296/08 PPU, Sb. rozh. s. I-6307, bod 80), je třeba je použít na postup předávání stěžovatele dotčený v původním řízení, který stále probíhá. Podle ustálené judikatury totiž platí, že procesní pravidla jsou obecně považována za použitelná na všechny spory probíhající ke dni jejich nabytí účinnosti na rozdíl od hmotněprávních pravidel, která jsou obvykle vykládána jako nepoužitelná na situace nastalé před jejich nabytím účinnosti (viz zejména rozsudky ze dne 12. listopadu 1981, *Meridionale Industria Salumi* a další, 212/80 až 217/80, Recueil, s. 2735, bod 9; ze dne 28. června 2007, *Dell'Orto*, C-467/05, Sb. rozh. s. I-5557, bod 48, a výše uvedený rozsudek *Santesteban Goicoechea*, bod 80).
- 33 Z druhé skutečnost, že Italská republika prohlásila, že využije možnost uvedenou v čl. 8 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2009/299 odložit použití tohoto rámcového rozhodnutí na uznávání a výkon rozhodnutí vydaných příslušnými italskými orgány v soudním jednání, jehož se dotýčná osoba nezúčastnila osobně, nejpozději na 1. leden 2014, nemůže vést k nepřípustnosti projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Z předkládacího rozhodnutí totiž vyplývá, že za účelem výkladu základních práv uznaných španělskou ústavou v souladu s mezinárodními smlouvami ratifikovanými Španělským královstvím chce předkládající soud zohlednit příslušná ustanovení unijního práva, aby určil podstatu práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 24 odst. 2 této ústavy.
- 34 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Constitucional je přípustná.

K věci samé

K první otázce

- 35 Podstatou první otázky Tribunal Constitucional je, zda čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby vykonávající justiční orgán v případech uvedených v tomto ustanovení podmínil výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu tím, že odsuzující rozhodnutí vynesené v nepřítomnosti může být přezkoumáno ve vystavujícím členském státě.

- 36 Je třeba připomenout, že uvedené rámcové rozhodnutí, jak to vyplývá zejména z čl. 1 odst. 1 a 2, jakož i z bodů 5 a 7 jeho odůvodnění, má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání mezi členskými státy systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání (viz rozsudek ze dne 29. ledna 2013, Radu, C-396/11, bod 33).
- 37 Uvedené rámcové rozhodnutí 2002/584 tedy zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených za porušení trestního práva nebo podezřelých z porušení trestního práva směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce za účelem přispět k uskutečnění cíle vytyčeného pro Unii, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva tím, že se bude zakládat na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy (výše uvedený rozsudek Radu, bod 34).
- 38 Podle čl. 1 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí 2002/584 jsou členské státy v zásadě povinny evropskému zatýkácímu rozkazu vyhovět. Podle ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí totiž členské státy mohou odmítnout vykonat takový rozkaz pouze v případech povinného odmítnutí výkonu stanovených v článku 3 rámcového rozhodnutí, jakož i v případech fakultativního odmítnutí výkonu vyjmenovaných v jeho člancích 4 a 4a. Vykonávající justiční orgán kromě toho může výkon evropského zatýkácího rozkazu podřídit pouze podmínkám stanoveným v článku 5 uvedeného rámcového rozhodnutí (výše uvedený rozsudek Radu, body 35 a 36).
- 39 K určení působnosti čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, který je předmětem projednávané otázky, je třeba přezkoumat jeho znění, systematiku a cíl.
- 40 Ze znění čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že toto ustanovení stanoví důvod, ze kterého je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se dotyčná osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno odsuzující rozhodnutí. S touto možností se nicméně pojí čtyři výjimky, kdy vykonávající justiční orgán nemá možnost výkon daného evropského zatýkácího rozkazu odmítnout. Z toho vyplývá, že tento čl. 4a odst. 1 brání v těchto čtyřech případech tomu, aby vykonávající justiční orgán podmínil předání osoby odsouzené v nepřítomnosti možností přezkumu odsuzujícího rozsudku v její přítomnosti.
- 41 Takový doslovný výklad čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 je potvrzen analýzou systematiky tohoto ustanovení. Cílem rámcového rozhodnutí 2009/299 je zrušit čl. 5 bod 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, který za určitých podmínek umožňoval podmínit výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu uloženého v nepřítomnosti tím, že ve vystavujícím členském státě bude zaručena obnova řízení za přítomnosti dotyčné osoby, a dále nahradit toto ustanovení článkem 4a. Tento článek napříště omezuje možnost odmítnout výkon takového rozkazu, když stanoví, jak uvádí bod 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2009/299, „podmínky, za kterých nesmí být odmítnuty uznání a výkon rozhodnutí vydaného v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně“.
- 42 Konkrétně čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 v bodech a) a b) v podstatě uvádí, že pokud osoba odsouzená v nepřítomnosti včas věděla o plánovaném jednání soudu a byla informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní, nebo pokud věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, aby ji na jednání soudu obhajoval, vykonávající justiční orgán je povinen předat tuto osobu, takže toto předání nemůže podmínit možností obnovy řízení v její přítomnosti ve vystavujícím členském státě.
- 43 Takový výklad uvedeného článku 4a je rovněž potvrzen cíli sledovanými unijním zákonodárcem. Z bodů 2 až 4 odůvodnění i z článku 1 rámcového rozhodnutí 2009/299 vyplývá, že unijní zákonodárce zamýšlel přijetím tohoto rámcového rozhodnutí usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech zlepšením vzájemného uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy pomocí

harmonizace důvodů pro neuznání rozhodnutí, která byla vydána v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně. Jak je zdůrazněno především v bodě 4 odůvodnění, unijní zákonodárce chtěl vymezením těchto společných důvodů umožnit „vykonávajícímu orgánu vykonat rozsudek či rozhodnutí i přes neúčast dotyčné osoby na jednání soudu při plném dodržení práva dané osoby na obhajobu“.

- 44 Jak uvedl generální advokát v bodech 65 a 70 svého stanoviska, řešení, které unijní zákonodárce zvolil a které spočívá v taxativním stanovení případů, kdy je třeba mít za to, že výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu rozhodnutí vydaného v nepřítomnosti nezasahuje do práva na obhajobu, je neslučitelné se zachováním možnosti vykonávajícího justičního orgánu podmínit tento výkon tím, že dotčené odsuzující rozhodnutí může být za účelem zajištění práva dotyčné osoby na obhajobu přezkoumáno.
- 45 Co se týče argumentu předkládajícího soudu, že povinnost ctít základní práva zakotvená v článku 6 SEU umožňuje vykonávajícím justičním orgánům odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, a to včetně případů uvedených v čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, pokud dotyčná osoba nemá právo na obnovu řízení, je třeba zdůraznit, že takový argument ve skutečnosti vyvolává otázku slučitelnosti článku 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 se základními právy chráněnými unijním právním řádem, což je předmětem druhé položené otázky.
- 46 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby vykonávající justiční orgán v případech uvedených v tomto ustanovení podmínil výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu tím, že odsuzující rozhodnutí vynesené v nepřítomnosti může být přezkoumáno ve vystavujícím členském státě.

Ke druhé otázce

- 47 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu položené Soudnímu dvoru je, zda je čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 slučitelný s požadavky, které vyplývají z práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces podle článku 47 Listiny, jakož i z práva na obhajobu, které zaručuje čl. 48 odst. 2 této Listiny.
- 48 Je třeba připomenout, že podle čl. 6 odst. 1 SEU uznává Unie práva, svobody a zásady obsažené v Listině, „jež má stejnou právní sílu jako Smlouvy“.
- 49 Pokud jde o rozsah práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces podle článku 47 Listiny, jakož i práva na obhajobu, které zaručuje čl. 48 odst. 2 této Listiny, je třeba upřesnit, že i když právo obžalovaného osobně se účastnit soudního jednání představuje základní prvek práva na spravedlivý proces, toto právo není absolutní (viz zejména rozsudek ze dne 6. září 2012, Trade Agency, C-619/10, body 52 a 55). Obžalovaný se může tohoto práva ze své vlastní svobodné vůle vzdát, a to výslovně či mlčky, pod podmínkou, že vzdání se práva je jednoznačně prokázáno, je spojeno s minimálním počtem záruk odpovídajících jeho závažnosti a není v rozporu s žádným důležitým veřejným zájmem. Porušení práva na spravedlivý proces není zejména prokázáno, i když by se obžalovaný nezúčastnil soudního jednání osobně, pokud byl informován o dnu a místu tohoto soudního jednání nebo byl obhajován právním zástupcem, kterého zmocnil za tímto účelem.
- 50 Tento výklad článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny je v souladu s rozsahem, který právům zaručeným článkem 6 odst. 1 a 3 EÚLP přiznává judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz zejména Evropský soud pro lidská práva, rozsudek *Medenica v. Švýcarsko* ze dne 14. června 2001, žaloba č. 20491/92, § 56 až 59; rozsudek *Sejdovic v. Itálie* ze dne 1. března 2006, žaloba č. 56581/00, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 2006-II, § 84, 86 a 98, jakož i rozsudek *Haralampiev v. Bulharsko* ze dne 24. dubna 2012, žaloba č. 29648/03, § 32 a 33).

- 51 Kromě toho je třeba uvést, že harmonizace podmínek výkonu evropských zatýkacích rozkazů vydaných za účelem výkonu rozhodnutí, která byla vydána v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně, jež byla provedena rámcovým rozhodnutím 2009/299, má – jak uvádí článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí – posílit procesní práva osob v trestním řízení a zlepšit vzájemné uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy.
- 52 Článek 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 tak v písmenech a) a b) uvádí podmínky, za kterých je třeba mít za to, že se dotyčná osoba dobrovolně a jednoznačně vzdala práva zúčastnit se jednání, takže výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu osobou odsouzenou v nepřítomnosti nemůže být podmíněn tím, že tato osoba má ve vystavujícím členském státě právo na obnovu řízení v její přítomnosti. Tak tomu je v případě, jak uvádí odstavec 1 písm. a), že se dotyčná osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, i když byla osobně předvolána nebo úředně vyzvána o plánovaném datu a místě konání tohoto jednání, nebo v případě, jak uvádí tentýž odstavec písm. b), že dotyčná osoba věděla o plánovaném jednání soudu a zvolila zastupování právním zástupcem namísto toho, aby se jednání zúčastnila osobně. Daný odstavec 1 písm. c) a d) uvádí případy, kdy je vykonávající justiční orgán povinen evropský zatýkací rozkaz vykonat, třebaže má dotyčná osoba právo na obnovu řízení, jelikož je v uvedeném zatýkacím rozkaze uvedeno, že dotyčná osoba nepodala návrh na obnovu řízení, nebo že dotyčná osoba bude výslovně informována o svém právu na obnovu řízení.
- 53 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 není v rozporu s právem na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces ani s právem na obhajobu, které zaručují článek 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny.
- 54 Z výše uvedených úvah vyplývá, že na druhou otázku je třeba odpovědět, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 je slučitelný s požadavky vyplývajícími z článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny.

Ke třetí otázce

- 55 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda článek 53 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje vykonávajícímu členskému státu podmínit předání osoby odsouzené v nepřítomnosti tím, že odsuzující rozhodnutí může být ve vystavujícím členském státě přezkoumáno za účelem vyloučení porušení práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu zaručených jeho ústavou.
- 56 V tomto ohledu podle předkládajícího soudu přichází v úvahu především takový výklad, že článek 53 Listiny obecně členskému státu umožňuje uplatňovat standard ochrany základních práv zaručených jeho ústavou, pokud je vyšší než standard, jenž vyplývá z Listiny, a případně jej upřednostnit před použitím ustanovení unijního práva. Takový výklad především členskému státu umožňuje podřídit výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu rozsudku vyneseno v nepřítomnosti podmínkám, jejichž cílem je zabránit výkladu omezujícímu nebo narušujícímu základní práva uznaná jeho ústavou, přestože použití takových podmínek čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 neumožňuje.
- 57 Takový výklad článku 53 Listiny nelze přijmout.
- 58 Tento výklad článku 53 Listiny by byl totiž v rozporu se zásadou přednosti unijního práva, jelikož by členskému státu umožňoval bránit použití aktů unijního práva, jež jsou plně v souladu s Listinou, pokud by nerespektovaly základní práva zaručená ústavou tohoto státu.
- 59 Podle ustálené judikatury totiž platí, že podle zásady přednosti unijního práva, která je základním znakem unijního právního řádu (viz posudek 1/91 ze dne 14. prosince 1991, Recueil, s. I-6079, bod 21, a posudek 1/09 ze dne 8. března 2011, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 65), nemůže mít skutečnost, že se členský stát dovolává ustanovení vnitrostátního práva, i kdyby byla ústavní povahy,

vliv na účinek unijního práva na území tohoto státu (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 17. prosince 1970, *Internationale Handelsgesellschaft*, 11/70, Recueil, s. 1125, bod 3, a rozsudek ze dne 8. září 2010, *Winner Wetten*, C-409/06, Sb. rozh. s. I-8015, bod 61).

- 60 Je sice pravda, že článek 53 Listiny potvrzuje, že pokud akt unijního práva vyžaduje přijetí vnitrostátních prováděcích opatření, vnitrostátní orgány a soudy mohou uplatnit vnitrostátní standardy ochrany základních práv za předpokladu, že toto uplatnění neohrozí úroveň ochrany stanovenou v Listině, jak ji vykládá Soudní dvůr, ani přednost, jednotnost a účinnost unijního práva.
- 61 Jak ovšem vyplývá z bodu 40 tohoto rozsudku, čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 neumožňuje členským státům odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, pokud se na dotyčnou osobu vztahuje jeden ze čtyř případů uvedených v tomto ustanovení.
- 62 Kromě toho je třeba připomenout, že cílem přijetí rámcového rozhodnutí 2009/299, které vložilo uvedené ustanovení do rámcového rozhodnutí 2002/584, je odstranit nedostatky spojené se vzájemným uznáváním rozhodnutí vydaných v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně, jež vyplývají z rozdílné ochrany základních práv v členských státech. Toto rámcové rozhodnutí provádí za tímto účelem harmonizaci podmínek výkonu evropského zatýkacího rozkazu v případech odsuzujících rozhodnutí vynesených v nepřítomnosti, jež odráží shodu, které všechny členské státy dosáhly ohledně rozsahu, jež mají mít v unijním právu procesní práva osob odsouzených v nepřítomnosti, na něž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz.
- 63 Pokud by se tedy členský stát mohl článku 53 Listiny dovolávat k tomu, aby předání osoby odsouzené v nepřítomnosti podřídil podmínce, že odsuzující rozhodnutí může být ve vystavujícím členském státě přezkoumáno za účelem vyloučení zásahu do práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu zaručených ústavou vykonávajícího členského státu, tedy podmínce, kterou rámcové rozhodnutí 2009/299 nestanoví, narušilo by to jednotnost standardu ochrany základních práv stanoveného v tomto rámcovém rozhodnutí, bylo by to v rozporu se zásadami vzájemné důvěry a uznávání, které má toto rámcové rozhodnutí posilovat, a ohrožovalo by to tudíž účinnost uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 64 S ohledem na výše uvedené je třeba na třetí otázku odpovědět, že článek 53 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že neumožňuje členskému státu podmínit předání osoby odsouzené v nepřítomnosti tím, že odsuzující rozhodnutí může být ve vystavujícím členském státě přezkoumáno za účelem vyloučení zásahu do práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu zaručených jeho ústavou.

K nákladům řízení

- 65 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby vykonávající justiční orgán v případech uvedených v tomto ustanovení podmínil výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu tím, že odsuzující rozhodnutí vynesené v nepřítomnosti může být přezkoumáno ve vystavujícím členském státě.**

- 2) Článek 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, je slučitelný s požadavky vyplývajícími z článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie.
- 3) Článek 53 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že neumožňuje členskému státu podmínit předání osoby odsouzené v nepřítomnosti tím, že odsuzující rozhodnutí může být ve vystavujícím členském státě přezkoumáno za účelem vyloučení zásahu do práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu zaručených jeho ústavou.

Podpisy.